

PRIJATELJSKO PISMO MARJANU, 11. SEPTEMBRA 2003

Vladimir Gajšek

poslano: torek, 11. september 2003 ob 23:55:58
naslov sporočila: Prijateljsko pismo Marjanu

Dragi Marjan,

čudne besede se ubesedijo po nareku ostrega čustva,
ko se scufajo mali ljudje za drobtinico kruha
kot cerkvene miši v daljni cerkvi, kjer legenski grobki
nun pomorjenih molčijo, med koleščki ure v zvoniku je tihi odpev
časa vse manj spominski, Mnemozina pada
v zlato monštranc in kelihov, da je spomin
presvetljen še s svetostjo: tu je bilo oznanjenje
zvrteno na številko 7, pritaknjeno k sedmoramnemu svečniku
in k 7im dnem v tednu, vsaj med okni in rosnato travo,
da so mašni plašči enkrat pobeljeni, drugič vijolični ali rdeči,
kakor kdaj med menzo in križem, kakor kdaj v osamelosti jutra,
kakor kdaj v neizrečeni molitvi, vse do odhoda: kam?

če med podpisi predstojnikov so tekla naša življenja,
se zdi, tokrat boleče in drugič med samozatajevanjem,
da so ljudje belo gledali od začudenja in se sladili
s krvjo sobratov, med slačilnico in slaščičarno,
in se je pisava dotaknila oči, da ostanejo znana imena
klasikov, zapisana tudi z zlatimi črkami in z zlato obrobo
knjig, kjer vse sem bral gozdje in ptičje peruti, da sem pisal,
potem le še kovinska peresa nalivnikov, nazadnje dotik
tipke na mehki tipkovnici, na plastiki, ki se vdaja
tipkanju mimogrede in vedno nedokončano:

in kaj je moj pesniški poklic, kaj so ošiljeni svinčniki,
filtri in filc, mehko tekoče črnilo vseh barv, da se obarva
pisava in da so teksti urejeni manj kot na pisalnih
strojih in kseroksno, saj sporočila letijo
hitro kot misel po elektronski pošti: v spletu
pisalnih okoliščin, bitno, se zaznamujem s podatki
dejstveno, še medtem ko si izmišljam neko drugo

odisejado in neko drugo Helado, preteklost izza Legna,
preteklost izza mariborskih oken in vrat v meščanstvu,
preteklost betonskih smetnjakov in zbombardiranosti,
ko so pod Piramido cvetele divje rože v plevelu
in so bunkerji gledali v prazno in so zevale stare
kleti navzdol v še bolj črno temo kot v črno luknjo:

in enako v beli Ljubljani, med izginulim Petričkom
in z Borom in v neskončnih razglabljanjih o tem
in onem, saj čas ne šteje v izginulosti več, nič
več ne šteje, ko izbija kline iz src, izbeza krvave strdke,
o, iz/ginja, se izpisuje med izpiti in zapitki, iz
črpanih virov izčiščenih nazorov, izčrpljive energije,
ko se izceja sok življenja v utrujenost in pobitost,
medtem ko izgobezdane frajlice dosegajo izgotovljene ocene,
izžvrgolele so se prešerene in zlomljene pesmi,
da je beseda na ustnicah zmrznila znova, znova
v izžebranih molitvicah v tihem, v izžlebanem času
pod napušči, medtem ko jesensko mrzlo dežuje,
vse do evropske pomladi, dežuje med videoposnetki
slovenske jeseni, da izžveplajo sode in točijo mošt,
da tolčejo jabolka za jabolčnik, da ne gnije med travo
sadje, da je tudi domači kis za okus in za rano,
v prasketnem izživljanju biti..., a nekje neznanokje:

kdaj prideš v Ljubljano?

tukaj je zdaj revija Intely way - nova spletna resnica in živa kultura,
prosim Te za intervju, da se pogovoriva o živih stvareh,
tudi o Mariboru in izžganem divjem mesu bradavičaste literature,
tudi o Tvojih pesmih in lutkarstvu itd., prijatelj,
izžetki se usujejo iz suhih ust v podeželsko mestnost,
primestja pa rastejo v nov dan klirinško, v nove nebotičnike,
da bi bila proslava dobljene zmage v Troji
in tukaj

lepo Te pozdravljam, prav tako Evo

Vladimir